

Dievs uzdod jautājumus

Sarunā iesaistās arī pats Dievs. Tad Kungs no viesuļa atbildēja Ījabam (38: 1)

Joz nu gurnus kā vīrs –
es tev vaicāšu, tu man stāstīsi (38: 3)

Dieva jautājumi ir saistīti ar pasaules radīšanu, dažādiem dabas procesiem, dzīvniekiem un noslēgumā ar diviem pārdabiskiem un spēcīgiem radījumiem.

Pēc Viņa jautājumiem sanāk, ka mēs dzīvojam pasaulē, par kuru mēs ļoti maz zinām. Mums ir jādzīvo neizzinātā vidē. Cilvēks jūtas drošs, ja viņš pārzina apkārtni un pārvalda situāciju. Vai vismaz ir pazīstams ar to. Bet patiesībā, gan tad, gan arī šodien, tas, ko mēs zinām, ir krietni mazāk par to, ko mēs nezinām. Mums nākas akli uzticēties un cerēt. Cerēt uz Dievu, cerēt uz līdzcilvēkiem, uz apstākļu sakritību. Mēs dzīvojam vidē, kuru mēs nespējam pārvaldīt, pilnībā izzināt un saprast.

Tāpēc Dievs uzdod jautājumu:

Kas manu padomu aptumšo
vārdiem, kuros nav zināšanas? (38: 2)

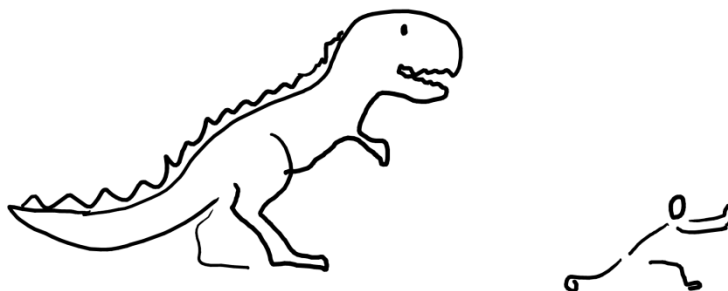
Dzīvnieku pasaule

Tad Dievs pievēršas dzīvnieku pasaulei. Viņš norāda uz vairākiem dzīvniekiem, kuri nepakļaujas cilvēku kontrolei, kuri smejas par cilvēku pavēlēm. Dzīvnieki, kas ātruma, drosmes, spēka u.c. spēju ziņā ir pārāki par cilvēkiem. Ja meža ēzelis atļaujas nepakļauties cilvēku diktātam, kāpēc tas būtu jādara Dievam?

Cilvēkam bieži šķiet, ka viņš ir pārāks par citiem. Dievs norāda, ka ir jomas, kurās dzīvnieki ir pārāki par cilvēkiem. Kā tad lai Dievs savā gudrībā un taisnīgumā nebūtu pārāks par cilvēku?

vai apstrīdēsi vēl manu tiesu,
vainosi mani, ka taisnojos pats? (40: 8)

Visbeidzot tiek aprakstīts grūti nosakāma dzīvnieka, leviatāna, iespaidīgais spēks un izturība. Neviens cilvēks viņam neuzdrošinās tuvoties, vai izaicināt to.

Tad Dievs jautā:

... nevienam nav dūšas to ērcināt –
kurš tad stāsies pret mani?
Kurš parādu piedzīs man, lai nomaksāju? (41: 2, 3)

Atbilde

Tāda bija Dieva runa. Mums katram var būt savs viedoklis par to, bet izrādījās, ka tieši tas Ījabu uzrunāja.

Dievs Ījabam netaisnojas. Viņš nepiemin Sātana iniciatīvu. Viņš nesaka, ka Sātans bija patiesais nelaimju avots. Tam laikam arī nebūtu nekāda jēga, jo Dievs atļāva. Tomēr Ījabs sāka ieklausīties un mainīties.

Ījabs atbildēja Kungam:

"Zinu, ka tu visu spēj,
ko tu nolem, to nevar novērst!
Kurš padomu apslēpj bez zināšanas?
Jā, es runāju, bet nesapratu,
brīnums tas man – es nezināju.
Klausies jel, es runāšu,
es tev vaicāšu, stāsti tu man!
Tikai dzirdējis biju par tevi,
nu manas acis tevi ierauga –
tāpēc noliedzu sevi un nožēloju
pīšļos un pelnos."

Šķiet, ka Ījabs nonāca pie šāda secinājuma, ka Dievs ir taisnīgs, arī cilvēks var būt dievbijīgs, bet ir situācijas un notikumi, kurus cilvēks savas ierobežotības dēļ nespēj izprast. Tomēr aiz visām šīm situācijām ir labs Dievs ar labiem nolūkiem un ar plānu cilvēku interesēs. Atliek tam uzticēties.

Kāpēc cilvēkiem jācieš? Nezinām. Tiešas atbildes nav. Katram tas var būt cits iemesls. Dzīve un ciešanas tajā ir sarežģīts jautājums, kuru nevar atbildēt ar vienkāršu atbildi. Tādā gadījumā kļūst aktuāls otrs jautājums: **Kāpēc cilvēki paklausa Dievam?**

Ja dievbijība nepasargā no ciešanām un bezdievība nenoved pie tūlītēja Dieva soda, tad nav iemesla kalpot Dievam aiz bailēm vai kāda ieguvuma. Ījabs tiek raksturots, kā galēji taisns, bet piedzīvo galējas ciešanas un postu, un tomēr viņš izvēlas kalpot Dievam. Viņš uzticējās Dievam par spīti visam. Ījabs pats bija kā atbilde sātānam uz viņa nepatiesajiem apgalvojumiem.